

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 90/2021-96

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Henrietou Danišovou, Janka Alexyho 7, Bratislava, proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 1 Pn 374/19/1104-23 z 1. apríla 2020 v spojení s uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS: ORP-395/2-VYS-B4-2019 z 2. októbra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkové okolnosti veci a argumentácia sťažovateľky

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 14, čl. 16 ods. 1, 2, čl. 19 ods. 1, 2, 3, čl. 21 ods. 1, čl. 22 ods. 1 za poslednou spojkou a) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 9 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov (ďalej len „nariadenie“) s poukazom na čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 1 Pn 374/19/1104-23 z 1. apríla 2020 (ďalej aj „rozhodnutie prokurátorky“) v spojení s uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS: ORP-395/2-VYS-B4-2019 z 2. októbra 2019 (ďalej aj „rozhodnutie policajta“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Bratislava IV trestné oznámenie o skutočnostiach, ktoré majú nasvedčovať spáchaniu trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania skutku (ďalej len „Trestný zákon“). O trestnom oznámení sťažovateľky rozhodol vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania tak, že ho uznesením ČVS: ORP-395/2-VYS-B4-2019 z 2. októbra 2019 odmietol podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), proti ktorému podala sťažovateľka sťažnosť podľa § 185 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava IV uznesením č. k. 1 Pn 374/19/1104-23 z 1. apríla 2020 zamietla sťažovateľkou podanú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Postup orgánov činných v trestnom konaní napadla sťažovateľka ústavnou sťažnosťou.

2.1. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti značne nesúrodo poukazuje na viaceré trestné konania, ktoré iniciovala ako oznamovateľka (najmä porušovanie domovej slobody a zneužívanie právomoci verejného činiteľa) a ktoré (okrem osoby sťažovateľky) nesúvisia s trestnou vecou, ktorá je predmetom tejto ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka spája všetky tieto trestné konania do jedného celku a opakovane spochybňuje postupy a rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ak nepostupovali pri vybavovaní jej trestných oznámení podľa jej predstáv. Takýto postup orgánov činných v trestnom konaní mal podľa názoru sťažovateľky zasiahnuť aj jej spoločenské postavenie. Mechanicky cituje rôznorodé zákonné ustanovenia, články ústavy a dohovoru, ku ktorým pridáva vlastný komentár, ktorý nemá konkrétne identifikovateľnú súvislosť s predmetným trestným konaním.

2.2. V súhrne je však možné identifikovať predmet konania pred ústavným súdom, ktorým je nesúhlas sťažovateľky s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní ňou podaného trestného oznámenia o skutočnostiach, ktoré majú nasvedčovať spáchaniu trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pričom sťažovateľka považuje rozhodnutie prokurátorky v spojení s rozhodnutím policajta za nezákonné, arbitrárne, všeobecné, účelové, nespĺňajúce požiadavky kladené v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru a judikatúry na spravodlivé trestné konanie.

3. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil:

„1. Základné právo a základné ľudské právo sťažovateľky [redacted]... podľa Čl. 46 ods. 1, Čl. 12 ods. 1, ods. 2, ods. 4, Čl. 14 ods. 1, Čl. 16 ods. 1, ods. 2, Čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 21 ods. 1, čl. 22 ods. 1 za poslednou spojku a) Ústavy Slovenskej republiky, Čl. 6 ods. 1, Čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných a ľudských právach a slobôd, Čl. 9 ods. 1 Nariadenia európskeho parlamentu a rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb v súvislosti so spracovaním osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov s poukazom na Čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, právoplatným Uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava IV... číslo 1 Pn 374/19/1104-23 zo dňa 01.04.2020 a konaniu, ktoré mu predchádzalo porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava IV... číslo 1 Pn 374/19/1104-23 zo dňa 01.04.2020 a Uznesenie vyšetrovateľa Policajného zboru, Odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania, Okresného riaditeľstva

Policajného zboru Bratislava IV... ČVS : ORP-395/2-VYS-B4-2019 zo dňa 02.10.2019 a prikazuje Okresnej prokuratúre Bratislava IV... a Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Bratislava IV... aby vo veci konali.

3. Sťažovateľke [REDAKOVANÉ]... Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 000,- eur... ktoré je povinná Okresná prokuratúra Bratislava IV ... zaplatiť [REDAKOVANÉ]... do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky...

4. Súd priznáva zvolenej advokátke JUDr. Henriete Danišovej, ul. Janka Alexyho 7, 841 01 Bratislava... trovy konania vo výške 415,51 eur...“

II.

Označené základné práva a slobody

4. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

4.1. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

4.2. Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

5. Podľa čl. 14 ústavy každý má spôsobilosť na práva.

6. Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

6.1. Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

7. Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

7.1. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

7.2. Podľa čl. 19 ods. 3 každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

8. Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

8.1. Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

12. Podľa čl. 9 ods. 1 nariadenia zakazuje sa spracúvanie osobných údajov, ktoré odhaľujú rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženské alebo filozofické presvedčenie alebo členstvo v odborových organizáciách, a spracúvanie genetických údajov, biometrických údajov na individuálnu identifikáciu fyzickej osoby, údajov týkajúcich sa zdravia alebo údajov týkajúcich sa sexuálneho života alebo sexuálnej orientácie fyzickej osoby.

13. Podľa čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v konsolidovanom znení každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

III.

Predbežné prejednanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatie na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní ňou podaného trestného oznámenia o skutočnostiach, ktoré majú nasvedčovať spáchaniu trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, a to, že považuje uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 1 Pn 374/19/1104-23 z 1. apríla 2020 v spojení s uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS: ORP-395/2-VYS-B4-2019 z 2. októbra 2019 za nezákonné, arbitrárne, všeobecné, účelové, nespĺňajúce požiadavky kladené v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru a judikatúry na spravodlivé trestné konanie.

III.1. K namietanému porušeniu práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím policajta:

16. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namieta aj uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS: ORP-395/2-VYS-B4-2019 z 2. októbra 2019, ktorý postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietol ňou podané trestné oznámenie a ktoré napadla sťažnosťou podľa § 185 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Rozhodnutie policajta sťažovateľka žiada zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. O tejto sťažnosti rozhodla prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava IV uznesením č. k. 1 Pn 374/19/1104-23 z 1. apríla 2020 tak, že ju zamietla podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označeného základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím policajta je teda podstatné, že existoval iný orgán verejnej moci, ktorý vec preskúmal a rozhodol. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím policajta. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto jej časti odmietnuť pre nedostatok právomoci [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím prokurátorky:

III.2.1. K náležitostiam ústavnej sťažnosti všeobecne:

17. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

18. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

19. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

19.1. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým jeho viazanosťou tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd

rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom.

20. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľky je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde. Subsidiárne a neoddeliteľne je však prítomný aj dôvod vymedzený v nasledujúcej časti tohto odôvodnenia.

III.2.2. Nedostatok odôvodnenia ako zákonom ustanovenej náležitosti:

21. Ústavný súd preto konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorá je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, pôsobí vo vzťahu k jej predmetu (vyjadrený v bodoch 2 a 15) nedostatočne, pretože jej chýba relevantné ústavnoprávne odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu, a to tak, aby konkrétnym vecným okolnostiam bolo adresne priraditeľné porušenie niektorého zo sťažovateľom označených práv. Inými slovami, vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa musí spočívať v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho konkrétne označených základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 124/08, III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 225/2016, III. ÚS 313/2016, I. ÚS 291/2017, III. ÚS 570/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020).

21.1. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v tomto konkrétnom prípade východiskové ustanovenie § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Subjektívny názor sťažovateľky o porušení jej práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Nedostatok podanej ústavnej sťažnosti vyplýva predovšetkým z toho, že označený čl. 46 ods. 1 ústavy nie je zo strany sťažovateľky ani len špecifikovaný na právo na „inú“ právnu ochranu (ochranu iným orgánom Slovenskej republiky než súdom), teda vo vzťahu k postupu orgánov činných v trestnom konaní. Najmä však nie je podporený adresnou ústavnoprávnou argumentáciou podporenou vecnými dôkazmi a systematickým popisom skutkového stavu (je nadbytočné text ústavnej sťažnosti citovať, keďže je prílohou ústavnej sťažnosti a sťažovateľke a jej právnej zástupkyňi je samozrejme známy). Teda návrh sťažovateľky obligatórne v konaní pred ústavným súdom právne zastúpenej trpí

absenciou zákonných náležitostí, medzi ktoré je právne aj vecne nevyhnutné zaradiť predovšetkým zmysluplné a ústavnoprávne relevantné odôvodnenie. Ústavný súd nemá v zmysle svojich právomocí a postupu podľa ústavy a zákona o ústavnom súde postavenie vyšetrovacieho orgánu, ktorý si sám vlastnou činnosťou a šetrením doplní všetky chýbajúce podklady a vyabstrahuje obsah podania sťažovateľky tak, aby o ňom mohol rozhodnúť, za predpokladu, že tak neurobila sama sťažovateľka.

22. Tento záver ústavného súdu je podporený aj zistením, že sťažovateľka bez relevantnej súvislosti namieta porušenie čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a čl. 22 ods. 1 ústavy, resp. čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom dotknutých orgánov verejnej moci, ktorým zodpovedá zákaz mučenia, právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, ochrana súkromia, ochrana obydlia a ochrana osobných údajov. V konkrétnej argumentácii v rámci svojej ústavnej sťažnosti žiadny z týchto článkov nepriradila k vecným reáliám, ktoré by mali vzťah k napadnutému rozhodnutiu prokurátorky. Rovnaký nedostatok sa týka aj namietaného porušenia čl. 9 ods. 1 nariadenia. Ústavný súd navyše nie je typom dozorného orgánu podľa čl. 51 nariadenia, ktorý by mal právomoc chrániť práva a slobody fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov podľa tohto nariadenia. Taktiež samotné nariadenie nepatrí medzi medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré obsahujú katalóg práv, ktorých porušenie by mohol posúdiť ústavný súd.

23. V súvislosti s uvedenými nedostatkami a ich rozsahom ústavný súd pripomína, že ich nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale jej esenciálnych obsahových náležitostí (ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľku nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019). Taký postup (vo vzťahu k zákonným náležitostiam návrhu) nie je možný najmä po uplynutí zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti.

24. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona o ústavnom súde a zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09). Nemožno v tomto smere urobiť iný záver ani v prípade vlastných predstáv klienta o podobe návrhu a spôsobe argumentácie.

25. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto jej časti (smerujúcej proti rozhodnutiu prokurátorky) odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom.

III.2.3. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru:

27. Z čl. 6 ods. 1 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na trestnom oznámení proti tretej osobe) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [porov. Dziedzic v. Poľsko, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers v. Švédsko, č. 11826/85, rozsudok ESLP z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek v. Poľsko, č. 10675/02, rozsudok ESLP z 21. 9. 2004, bod 48, tiež II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06, III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06, II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09, II. ÚS 738/2016]. V prípade namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda pri namietaní porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na okolnosť, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014, IV. ÚS 132/2020, IV. ÚS 463/2020).

27.1. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto jej časti odmieta podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, opäť je však subsidiárne a neoddeliteľne prítomný aj dôvod vymedzený v časti III.2.2 tohto odôvodnenia.

III.2.4. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 14 ústavy:

28. Konkrétne k čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 14 ústavy ústavný súd uvádza, že tieto sú súčasťou základných princípov ústavy a vzhľadom na to nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych konaniach o porušení základných práv a slobôd uvedených v druhej hlave ústavy, ale vyslovenie ich porušenia je *de facto* viazané na vyslovenie porušenia konkrétneho základného práva (II. ÚS 821/00, I. ÚS 176/07, I. ÚS 485/2010, I. ÚS 229/2019, IV. ÚS 463/2020). K vysloveniu takého porušenia ústavným súdom nedochádza.

29. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť pôjde vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím

príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 463/2020).

29.1. Ústavný súd preto musel odmietnuť ústavnú sťažnosť v tejto jej časti aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] s doplnením záveru o subsidiarite rovnako ako v bodoch 20 a 27.1 tohto odôvodnenia (ktorej podklad sa týka ústavnej sťažnosti ako celku).

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

III.3. Obiter dictum:

III.3.1. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

31. Nad rámec skôr uvedených záverov a v nadväznosti na podstatu návrhu sťažovateľky, ktorá v konečnom dôsledku súvisí s jej nespokojnosťou s výsledkom vybavenia trestného oznámenia, ktoré podala, ústavný súd považuje za potrebné tiež poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva alebo slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd. Právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06, IV. ÚS 463/2020). Uvedený článok ústavy garantuje ochranu pred protiústavným postupom orgánov verejnej moci v konaniach, v ktorých sa rozhoduje o subjektívnych právach fyzických osôb alebo právnických osôb.

32. V danom prípade orgány činné v trestnom konaní podľa obsahu ich rozhodnutí po zvážení všetkých okolností prípadu dospeli k záveru, že (pri zohľadnení aj poznatkov o skorších trestných oznámeniach sťažovateľky) nič nenasvedčuje tomu, že by došlo k spáchaniu skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia, teda k neoprávnenému vniknutiu neznámej osoby do bytu sťažovateľky a zotrvaníu v ňom (indikovaný sťažovateľkou ako oznamovateľkou z toho, že nenašla blúzku, ktorú si predtým odložila do šatníka, a že v mise na WC objavila zvyšky kávy). Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí oznamovateľ, čo platí v skutkovej aj právnej (kvalifikačnej) rovine. Samotné posúdenie, či je dôvodné podozrenie zo spáchania skutku ako trestného činu, resp. z jeho spáchania konkrétnou osobou, je plne v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní, resp. vo vzťahu k uznaniu viny a uloženiu trestu v kompetencii súdu. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné

orgány dostatočne efektívnym spôsobom zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (III. ÚS 173/2018, IV. ÚS 463/2020). V konkrétnom prípade nemožno považovať závery dotknutých orgánov už *prima facie* za arbitrárne, resp. ústavne neudržateľné.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2021

Libor Duľa
predseda senátu